

Σ' εὐχομαι 'στὰ ξὼ νὰ καλοπεράσῃς,
ὁ καθένας λόγῳ νὰ σοῦ ἀπαγγεῖλῃ,
ἄδικα τοὺς τόσους ναύλους νὰ μὴ χάσῃς,
καὶ νὰ γίνουν δέκα οἱ ἐννιά σου φίλοι.
Φίλε Θεωδωράκη, σύρε 'στὸ καλὸ
καὶ 'στὸ γυρισμὸ σου σὲ γλυκοφιλῶ.

Περικλέτος, Φασουλῆς,
ὁ καθένας σεβνταλῆς.

- Φ. Καλῶς σὲ βρῆκα, Περικλῆ...
 Π. Σικτιρ ἀπὸ 'δῶ πέρα.
 Φ. Γιατί θυμόνεις, μάτια μου;
 Π. Γιὰ τὴν κακὴ σου 'μέρα.
 Κι' ἐγὼ ἐπῆρα σὰν στραβὸς τῆς Τράπεζας λαχειά,
 ἀλλὰ καὶ πάλι, Φασουλῆ, μὲ ἄφησαν 'στὰ κρῦα.
 Φ. Μὲ τὰ σωστά σου 'πίστεψες καὶ σὺ πῶς θὰ κερδίσῃς;
 με τὰ λαχειά, μάθε το, ποτὲ δὲν θὰ πλουτίσῃς.
 Π. Μπορεῖς νὰ γίνῃς πλούσιος, μὰ πρέπει νάχῃς μοῖρα
 δὲν εἶδες πῶς ἐκέρδισε μιὰ δοῦλα ἀπ' τὴ Σύρα;
 Φ. Μὰ εἶναι δοῦλα τ' Ἀξελοῦ, κι' ὁ Ἀξελὸς θὰ ξέρῃς,
 πῶς λέγεται καὶ Πρόξενος Τουρκίας καὶ παγκέρῃς.
 Κι' ὁποῖος δουλεύει τοὺς τρανοὺς κερδίζει καὶ λαχειά,
 θαρρεῖς πῶς καὶ 'στοὺς δούλους τῶν κολλοῦν τὴν εὐτυχία.
 Π. Τώρα κι' ἐκείνη θὰ γενῆ σὰν τὸν ἀφεντικό της.
 Φ. Χαρὰ σ' ἐκείνον, ποῦτυχε νὰ κἀνῃ 'ξάδερό της!
 Π. Θὰ δώσῃ δέκα φάσκελα κι' αὐτὴ 'στὸ νεροχῶτη,
 ποζάτη νύφη θὰ γενῆ καὶ θὰ σηκώσῃ μύτη
 καὶ τίποτα παράξενο αὐτὸ τὸ καλοκαίρι
 νὰ τὴν ἰδοῦμε κανενὸς ἀρχαιολόγου ταῖρι.
 Φ. Ἀπὸ γαμπροὺς ἀληθινὰ ἐγέμισαν οἱ δρόμοι,
 μὰ δὲν τὸ 'πῆραν μυρωδιά, μοῦ φαίνεται, ἀκόμη.
 Π. Ἐγὼ, ἂν ἤμουν σάν κι' αὐτοὺς, μὲ φράκα καὶ μὲ μῦρα
 τὸ φύσημά μου θ' ἄπερνα ἀμέσως γιὰ τὴ Σύρα.
 Φ. Βρὲ ξέρεις τί θὰ 'πῆ παρᾶς 'στὰ τωρινά μας χρόνια;
 κάνει κι' αὐτὸν τὸν σκουπιδᾶ νὰ 'μπαίνῃ 'στὰ σαλόνια.
 Νύφη μὲ προῖκα δυνατὴ, κι' ἂν ἦναι καὶ κουζίνα,
 μὲ τὸν παρᾶ της δέσποινα θὰ γίνῃ 'στὴν Ἀθήνα
 κι' ἴσως κι' ἡ δοῦλα τ' Ἀξελοῦ εἰς ὄλων τὸ γεινάτι
 μὲ Πρόσβεις καὶ μὲ Ὑπουργοὺς χορέψῃ 'στὸ Παλάτι.
 Π. Ἀλήθεια, βλάμη Φασουλῆ, γιὰ 'πὲς μου πῶς σ' ἐφάνῃ
 τὸ 'ξαφνικὸ κουμπούρισμα τοῦ δούλου τοῦ Ἀσλάνη;

- Φ. Ἄ! ἔπρεπ' ὁ ἀφέντης τοῦ νεκροῦ νὰ τὸν ξαπλώσῃ,
 κι' ἔτσι σωστὴ ἐκδίκησι εἰς τὴν τιμὴ νὰ δώσῃ.
 Π. Μοῦ φαίνεται πῶς ἔχασε ὁ κόσμος τὸ θεὸ του...
 εἶδες ἐκεῖ αὐθάδεια!... ἐμπρὸς 'στ' ἀφεντικό του
 νὰ 'πῆ πῶς τὸν ἀτίμασε;
 Φ. Μὰ μπράβο τοῦ Ἀσλάνη!
 Σὰν ἐκδικῆται ἡ τιμὴ, νομίζω πῶς δὲν χάνει.
 Καὶ μάλιστα σὲ τοῦτα μας τ' ἀφωρισμένα χρόνια,
 ποὺ εἴκοლა 'ντροπιάζονται καλύβια καὶ σαλόνια,
 ὁποῦ τοῦ μαύρου Σατανᾶ τὰ σουβλερὰ στολίδια
 κατήνησαν γιὰ τοὺς πολλοὺς καμάρι καὶ παιχνίδια,
 ποὺ ἡ κυρίαὶς τοῦ συρμοῦ τὰ ἔχουνε γιὰ γλέντι,
 ποὺ καὶ οἱ δοῦλοι πέρνουνε τὸν τόπο τοῦ ἀφέντη,
 νὰ 'δῆς κανέναν ἄνθρωπο 'στ' ἀλήθεια νὰ θυμώσῃ,
 καὶ τῆς τιμῆς του τὸν φονιά νὰ θέλῃ νὰ σκοτώσῃ,
 'μπορεῖς γι' αὐτὸ νὰ μὴ χαρῆς, νὰ μὴ τὸν συμπαθήσῃς,
 κι' ἂν ἔσβυσε καὶ μιὰ ζωὴ νὰ μὴ τὸν συγχωρήσῃς;
 Π. Βουβάσου καὶ μ' ἐσκότισες... κατὰ διαβόλου σύρε,
 κι' ἡ λυσσασμένη γλῶσσά σου κατήφορο ἐπῆρε.
 Φ. Συνείθισε ἡ γλῶσσά μου νὰ τρέχῃ σὰν ψαλλίδα.
 Π. 'Στοῦ ἠγεμόνος, Φασουλῆ, τὴν τελετὴ δὲν σ' εἶδα.
 Φ. Πῶς δὲν μὲ εἶδες;... ἤμουνα εἰς τὸν Περαιά κάτω,
 κι' ἐπρόσμενα μήπως φανῆ τὸ Τσοῦσικο φουσατό.
 Ἄλλ' ὅμως Τσοῦση μούτσουνο δὲν 'πρόβαλλε κανένα
 ἄλλοιῶς; θὰ ἐξεμπερδεύε πολὺ κακὰ μ' ἐμένα.
 Π. Μωρὲ δὲν εἶδες, Φασουλῆ... ὡς πέρα 'στὸ Παλάτι
 ὄλ' οἱ Ῥωμηοὶ τὸν ἔβλεπαν μὲ ἀγριεμένο μάτι.
 Θαρροῦσες πῶς δὲν ἤθελε κανεὶς νὰ τὸν κυττάξῃ,
 κι' ἂν ὁ 'δικός μας βασιληᾶς δὲν ἦτανε 'στ' ἀμάξι,
 χέρι Ῥωμηοῦ δὲν θ' ἄβγαζε 'στὸν Βούλγαρο καπέλο
 κι' ἐγὼ τὸν ἐχαιρέτησα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ θέλω.
 Φ. Ἄμμ' τί θαρρεῖ;... πῶς φίλος μας θὰ γίνῃ με τὸ ζόρι;
 Π. Μοῦ λὲν πῶς θὰ τοῦ δώσουνε τοῦ Γειώργου μας τὴν
 [κόρη].
 Φ. Τέτοιο φαγεῖ ὁ Βούλγαρος ποτὲ του δὲν τὸ τρώγει...
 δὲν κάνουμε μὲ Τσοῦσηδες κι' ἐμεῖς συγγενολόγι.
 Π. Ἐγὼ σοῦ λέω πῶς 'μπορεῖ κι' αὐτὴ νὰ μᾶς τὴν πάρῃ.
 Φ. Ἐγὼ σοῦ λέω δὲν 'μπορεῖ...
 Π. Ὅρσε λοιπὸν στηλιάρι.

Κι' ἐγὼ γιὰ ἓνα γάμο

δυὸ στίχους θὲ νὰ κάμω.

Νέος νόστιμος κι' ἀφράτος, ὁ Πετράκης Μαυρογένης,
 μὲ μακρὸ σπαθὶ 'στὴ μέση καὶ μὲ χίλια δυὸ καλά,
 προχθὲς βράδν σ' ἓναν κύκλο συντροφιάς χαριτωμένης
 ἐνυμφεύθη τὴν ὡραίαν Ἰωάνναν Μεσσαλά.
 Τέτοιο εὐμορφο ζευγάρι κι' ὁ Ῥωμηὸς μὲ ῥόδα θάινει,
 κι' εἶθε σὰν τὸν πρῶτο μῆνα ἡ ζωὴ των νὰ διαβαίνῃ.